

Sygn. akt I CZ 110/08

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku J.R.
przy uczestnictwie A.T., A.P. i A.F-G.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2009 r.,
zażalenia wnioskodawczynie
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 2 czerwca 2008 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w sprawie z wniosku J.R. z udziałem A.T., A.P. i A.F-G. o stwierdzenie zasiedzenia odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, że skarżąca

ograniczyła się jedynie do powołania przepisów prawa materialnego i procesowego, nie wskazując na czym polega ich błędne wyłożenie lub zastosowanie, prowadząc natomiast polemikę z ustalonymi faktami i ich oceną, co jest niedopuszczalne jako podstawa skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca wniosła o jego uchylenie, wskazując, że Sąd Okręgowy nie był uprawniony na etapie sprawdzania wymagań formalnych skargi kontrolować merytorycznej treści podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Należy zgodzić się ze skarżącą, że sporządzona przez nią skarga kasacyjna sprostowała temu wymaganiu konstrukcyjnemu. Wskazano w niej jako podstawę naruszenie zarówno przepisów prawa materialnego, jak i procesowego, oraz wyjaśniono, na czym uchybienia te - w ocenie skarżącej - miałyby polegać. Na uwzględnienie zasługuje także pogląd, że Sąd drugiej instancji nie był uprawniony do tak zasadniczej, wręcz merytorycznej oceny podstaw na etapie badania dopuszczalności skargi kasacyjnej. Sąd ten kontrolę taką jednak przeprowadził, skoro uznał, że mimo wyraźnego brzmienia zawartych w skardze podstaw odnoszą się one nie do sfery prawnej, lecz do dokonanych ustaleń faktycznych. Kontrola taka, jako zastrzeżona dla Sądu Najwyższego w toku postępowania kasacyjnego, na etapie postępowania przed Sądem drugiej instancji była niedopuszczalna.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).